

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 7 czerwca 2007 r.*

W sprawie C-362/05 P

mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 23 września 2005 r.,

Jacques Wunenburger, reprezentowany przez adwokata E. Boigelota,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez J. Curralla oraz G. Berscheida, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata V. Dehina, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts (sprawozdawca), prezes izby, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský i T. von Danwitz, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 15 lutego 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ W odwołaniu J. Wunenburger wnosi o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 5 lipca 2005 r. w sprawie T-370/03 Wunenburger przeciwko Komisji (Zb.Orz. SP str. I-A-189 i II-853, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), oddalającego skargę wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności trzech decyzji Komisji Wspólnot Europejskich wydanych w ramach postępowania

w sprawie powołania (zwanymi dalej, łącznie, „zaskarżonymi decyzjami”). W tych trzech decyzjach Komisja, działająca w charakterze organu powołującego, powołała innego kandydata i odrzuciła kandydaturę wnoszącego odwołanie, jak również oddaliła wniesione przez niego zażalenie.

Ramy prawne

- 2 Artykuł 7 ust. 1 regulaminu pracowniczego Wspólnot Europejskich, w wersji obowiązującej w niniejszym postępowaniu (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), stanowi:

„1. Organ powołujący, działając wyłącznie w interesie służby oraz bez względu na przynależność państwową, wyznacza każdemu urzędnikowi stanowisko w drodze powołania lub przeniesienia w jego kategorii lub służbie, które odpowiada jego grupie zaszerogowania.

[...]”.

- 3 Artykuł 25 akapit drugi regulaminu stanowi:

„Jakakolwiek decyzja indywidualna, która jest podejmowana na podstawie przepisów niniejszego regulaminu pracowniczego, jest natychmiast przekazywana na piśmie zainteresowanemu urzędnikowi. Jakakolwiek decyzja powodująca negatywne skutki dla urzędnika musi być uzasadniona”.

4 Artykuł 29 ust. 1 regulaminu stanowi:

„Przed obsadzeniem wakującego stanowiska w instytucji organ powołujący bierze pod uwagę:

a) czy stanowisko to może zostać obsadzone w drodze awansu lub przeniesienia w ramach instytucji;

[...]

a następnie postępuje zgodnie z procedurą konkursową, przeprowadzaną w oparciu o kwalifikacje albo testy, lub zarówno w oparciu o kwalifikacje, jak i testy [...]”.

5 Artykuł 45 ust. 1 regulaminu stanowi:

„Awansu dokonuje się na mocy decyzji organu powołującego. Staje się ona skuteczna wraz z przyznaniem urzędnikowi wyższej grupy zaszeregowania w ramach kategorii lub służby, w której jest zatrudniony. Awansu dokonuje się wyłącznie spośród urzędników, którzy ukończyli minimalny staż pracy w swojej grupie zaszeregowania, po porównawczym uwzględnieniu zasług innych urzędników mających prawo do ubiegania się o awans oraz uwzględnieniu sprawozdań w ich sprawie.

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 6 W dniu 19 września 2002 r. Komisja opublikowała ogłoszenie o wakacie COM/138/02 (zwane dalej „ogłoszeniem o wakacie”) dotyczące stanowiska dyrektora w grupie zaszerogowania A 2 Dyrekcji C „Afryka, Karaiby, Pacyfik” w ramach Biura Współpracy EuropeAid. Ogłoszenie o wakacie wymieniało następujące zadania, mianowicie: zapewnienie efektywnego i wydajnego zarządzania projektami i programami w całym okresie trwania cyklu operacyjnego, począwszy od identyfikacji do końcowej ewaluacji, oraz przygotowywanie i nadzorowanie dekoncentracji zarządzania pomiędzy delegacje w państwach Afryki, Karaibów i Pacyfiku. Ogłoszenie o wakacie określało również wymagania, mianowicie: ugruntowane doświadczenie w dziedzinie zarządzania zasobami ludzkimi, potwierdzona zdolność zarządzania, mobilizowania i nadzorowania dużych ekip pracowników oraz umiejętność określania priorytetów i komunikacji.

- 7 W dniu 27 września 2002 r. wnoszący odwołanie, będący urzędnikiem w grupie zaszerogowania A 3 w Dyrekcji Generalnej „Stosunki zewnętrzne” oraz szefem Delegacji Komisji w Chorwacji, złożył swoją kandydaturę na przedmiotowe stanowisko, podobnie jak dziewięciu innych kandydatów.

- 8 Po przeprowadzeniu rozmowy kwalifikacyjnej z każdym z kandydatów, dyrektor generalny Biura Współpracy EuropeAid (zwany dalej „dyrektorem generalnym”) poinformował Dyrekcję Generalną „Personel i administracja” Komisji w nocy z dnia 18 listopada 2002 r. (zwanej dalej „notą dyrektora generalnego”), że zaklasyfikował kandydatów do dwóch grup. Pierwsza grupa składała się z sześciu kandydatów, których uznał za „zdolnych do sprawowania funkcji związanych z wakującym stanowiskiem i [...] spełniających wymogi i odpowiadających wyzwaniom związanym z przedmiotowym stanowiskiem”, podczas gdy druga grupa składała się z czterech kandydatów, „którzy nie posiadają wszystkich cech, umiejętności i zdolności niezbędnych dla zajmowania przedmiotowego stanowiska”. Wnoszący odwołanie znalazł się w tej drugiej grupie.

- 9 Następnie komitet konsultacyjny ds. powoływania (zwany dalej „komitetem”) sporządził listę sześciu kandydatów, odpowiadającą pierwszej grupie określonej w nocie dyrektora generalnego. W opinii z dnia 12 grudnia 2002 r. Komitet stwierdził, że czterech kandydatów, wśród nich A. Naqvi, może być branych pod uwagę w ramach dalszego postępowania w sprawie naboru. W dniu 8 stycznia 2003 r. Komisja, działająca w charakterze organu powołującego, zdecydowała o powołaniu A. Naqwiego na wakujące stanowisko (dalej jako „decyzja o powołaniu”).
- 10 Pismem z dnia 11 marca 2003 r. wnoszący odwołanie został poinformowany, że jego kandydatura na wakujące stanowisko nie została wybrana (dalej jako „decyzja o odrzuceniu kandydatury”). W dniu 2 kwietnia 2003 r. wnoszący odwołanie wniósł zażalenie na decyzję o powołaniu. Decyzja o oddaleniu tego zażalenia (zwana dalej „decyzją o oddaleniu zażalenia”) została wydana w dniu 14 lipca 2003 r.
- 11 Decyzją z dnia 11 marca 2004 r., wywołującą skutki od dnia 1 kwietnia 2004 r., Komisja, na podstawie art. 50 regulaminu pracowniczego, odwołała A. Naqwiego z zajmowanego stanowiska. W konsekwencji tej decyzji wszczęte zostało nowe postępowanie w sprawie naboru (zwane dalej „drugim postępowaniem w sprawie naboru”), w którym wziął udział wnoszący odwołanie. Kandydatura wnoszącego odwołanie nie została wybrana i wnoszący odwołanie nie wniósł zażalenia na decyzję kończącą drugie postępowanie w sprawie naboru.

Skarga do Sądu Pierwszej Instancji i zaskarżony wyrok

- 12 Skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 5 listopada 2003 r. wnoszący odwołanie wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji.

- 13 Komisja wniosła o umorzenie postępowania i ewentualnie o oddalenie żądań skarżącego.
- 14 Komisja podniosła, że skarga stała się bezprzedmiotowa w związku z odwołaniem A. Naqwiego z zajmowanego stanowiska oraz wszczęciem drugiego postępowania w sprawie naboru, w którym skarżący wziął udział, nie wykazując jednak dalszego zainteresowania w sprawie.
- 15 Sąd oddalił wniosek Komisji o umorzenie postępowania.
- 16 Sąd orzekł po pierwsze, że spór nie stał się bezprzedmiotowy, ponieważ decyzja o powołaniu wywoływała skutki do dnia 1 kwietnia 2004 r., a decyzja o odrzuceniu kandydatury nadal wywołuje skutki.
- 17 Po drugie Sąd stwierdził, odwołując się do wyroków Trybunału z dnia 26 kwietnia 1988 r. w sprawie 207/86 Apesco przeciwko Komisji (Rec. str. 2151, pkt 16) i Sądu z dnia 24 września 1996 r. w sprawie T-182/94 Marx Esser i Del Amo Martinez przeciwko Parlamentowi (RecFP str. I-A-411 i II-1197, pkt 41), że skarżący nadal ma interes prawny w wydaniu orzeczenia dotyczącego zgodności z prawem przedmiotowego postępowania w sprawie naboru, który polega na zapobieżeniu powtórzeniu się zarzucanej niezgodności z prawem w ramach analogicznego postępowania w przyszłości.
- 18 W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności skarżący podniósł w pierwszym zarzucie, że Komisja naruszyła art. 25 akapit drugi regulaminu pracowniczego, nie uzasadniając decyzji o oddaleniu zażalenia.

- 19 Sąd oddalił ten zarzut, orzekając w pkt 28–35 zaskarżonego wyroku, że uzasadnienie zawarte w decyzji o oddaleniu zażalenia pozwala zrozumieć zasadnicze argumenty, które doprowadziły do wydania tej decyzji, oraz ocenić, czy wymogi, które regulamin pracowniczy ustanawia w odniesieniu do prawidłowego przebiegu postępowania w sprawie naboru, zostały spełnione.
- 20 W drugim zarzucie skarżący podniósł naruszenie art. 7, art. 29 ust. 1 lit. a) i art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równości traktowania oraz ekspektatywy rozwoju kariery.
- 21 Również drugi zarzut został oddalony przez Sąd, który w pkt 51–60 zaskarżonego wyroku stwierdził, po pierwsze, że udział dyrektora generalnego w postępowaniu w sprawie naboru nie stanowił sam w sobie naruszenia i nie wpłynął na niezależność komitetu. Ponadto Sąd wskazał, że postępowanie w sprawie naboru nie było dyskryminujące względem skarżącego w sposób, który mógłby prowadzić do powstania szkody. Sąd zauważył, że kryteria zastosowane w decyzji o oddaleniu zażalenia były sformułowane w ogłoszeniu o wakacie i że w każdym wypadku wymogi te są typowe dla stanowisk w ramach grupy zaszeregowania A 2. W tej sytuacji Sąd uznał, że sformułowaniu „wyzwania związane ze stanowiskiem”, użytemu w nocie dyrektora generalnego, nie należy przypisywać nadmiernego znaczenia.
- 22 W pkt 61–83 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził po drugie, że A. Naqvi spełniał wszystkie wymogi, które zostały sformułowane w ogłoszeniu o wakacie, i że organ powołujący nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, wybierając jego kandydaturę.

Żądania stron

23 J. Wunenburger wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie dopuszczalności odwołania;

- uchylenie zaskarżonego wyroku

i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, a w nim:

- stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu;

- stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury;

- stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu zażalenia;

- odrzucenie odwołania wzajemnego wniesionego przez Komisję jako niedopuszczalnego albo w każdym razie jego oddalenie jako bezzasadnego;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

24 Komisja wnosi do Trybunału o:

- w charakterze żądania głównego: stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania wzajemnego i w konsekwencji uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd oddalił żądania Komisji dotyczące umorzenia postępowania podniesione w postępowaniu w pierwszej instancji;

- wydanie stosownego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów;

- ewentualnie odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego albo w każdym razie oddalenie go jako bezzasadnego;

- obciążenie J. Wunenburgera kosztami niniejszego postępowania odwoławczego.

W przedmiocie odwołania wzajemnego

25 Zważywszy, że rozpoznanie przez Trybunał odwołania głównego może nastąpić tylko w przypadku odrzucenia bądź oddalenia odwołania wzajemnego wniesionego przez Komisję, w pierwszej kolejności należy orzec w przedmiocie odwołania wzajemnego.

Argumenty stron

- 26 W uzasadnieniu odwołania wzajemnego Komisja podnosi po pierwsze, że w celu stwierdzenia istnienia interesu prawnego wnoszącego odwołanie Sąd Pierwszej Instancji musiał oprzeć się na argumencie mającym charakter czysto hipotetyczny, związanym z zapobieganiem na przyszłość ewentualnym innym przypadkom niezgodności z prawem tego samego rodzaju.
- 27 Komisja przypomina w tym kontekście, że wnoszący odwołanie kwestionuje rolę dyrektora generalnego we wstępnej selekcji kandydatów. Komisja podnosi, że w niniejszej sprawie chodzi o okoliczność związaną wyłącznie z danym stanem faktycznym, która nie powtórzy się w innym postępowaniu. Ponadto Komisja podnosi, że Sąd nadmiernie rozszerzył rozumowanie Trybunału w wyżej wymienionym wyroku w sprawie Apesco przeciwko Komisji, ponieważ w niniejszym przypadku, w którym chodzi o akt powołania, nie można stwierdzić, iż ma on wymagany charakter automatycznej powtarzalności.
- 28 Po drugie Komisja zauważa, że mimo iż wnoszący odwołanie miał bezspornie interes prawny w zaskarżeniu decyzji, której był adresatem w ramach drugiego postępowania w sprawie naboru, nie zaskarżył jej i wołał kontynuować postępowanie w sprawie, której dotyczy zaskarżony wyrok. Zdaniem Komisji w niniejszym postępowaniu chodzi o nadużycie procesowe, które Sąd powinien był stwierdzić, umarzając postępowanie.
- 29 Jednakże w piśmie uzupełniającym odwołanie wzajemne Komisja przyznaje, że popełniła błąd, sugerując, że wnoszący odwołanie powinien był domagać się stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu wydanych w ramach drugiego postępowania w sprawie naboru, ponieważ w oparciu o szeroki zakres uznania, którym dysponuje w ramach reorganizacji swoich służb, Komisja zredukowała już liczbę dyrektorów i przeniosła jednego z dyrektorów tej samej Dyrekcji Generalnej na stanowisko

wakujące po odwołaniu A. Naqwiego. Komisja twierdzi jednak, że okoliczności te dowodzą, iż wyrok Sądu korzystny dla wnoszącego odwołanie nie mógł mieć żadnego praktycznego znaczenia, a w związku z tym wniesiona przez niego skarga jest bezprzedmiotowa.

30 Wnoszący odwołanie jest zdania, że odwołanie wzajemne wniesione przez Komisję jest niedopuszczalne, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu nie powoduje dla Komisji niekorzystnych skutków, zważywszy na to, że skarga wniesiona przez wnoszącego odwołanie została oddalona jako bezzasadna.

31 Co do istoty wnoszący odwołanie podnosi po pierwsze, że odwołanie wzajemne nie może zostać uwzględnione, ponieważ Komisja nie wykazała w nim, że spór jest bezprzedmiotowy.

32 Wnoszący odwołanie uważa, w przeciwieństwie do Komisji, że w konsekwencji odwołania ze stanowiska A. Naqwiego nie uzyskał on wszystkiego tego, co mógłby uzyskać, gdyby stwierdzona została nieważność decyzji o odrzuceniu jego kandydatury oraz decyzji o powołaniu.

33 Ponadto wnoszący odwołanie podkreśla, że nawet jeśli mógł złożyć swoją kandydaturę w drugim postępowaniu w sprawie naboru, okoliczność ta nie usuwa nieprawidłowości zaskarżonych decyzji.

34 Po drugie wnoszący odwołanie uważa, że Komisja nadmiernie zawężyła pojęcie interesu prawnego, zręcznie omijając kwestię jego interesu prawnego w uzyskaniu orzeczenia w przedmiocie po pierwsze niezgodnego z prawem sposobu przeprowadzenia postępowania, a po drugie niezgodności z prawem decyzji o odrzuceniu jego kandydatury, w celu zapobieżenia powtórzeniu tych naruszeń w przyszłości.

35 Wnoszący odwołanie podnosi, że stwierdzając w pkt 19 zaskarżonego wyroku, że spór nie stał się bezprzedmiotowy, Sąd jedynie zastosował utrwalone orzecznictwo.

Ocena Trybunału

W przedmiocie dopuszczalności odwołania wzajemnego

36 Zgodnie z art. 56 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości odwołanie może zostać wniesione przez każdą stronę, której wnioski nie zostały uwzględnione w całości lub w części.

37 W tej kwestii z utrwalonego orzecznictwa wynika, że dopuszczalne jest wniesienie odwołania od wyroku Sądu w części, w jakiej nie uwzględnia on zarzutu niedopuszczalności skargi podniesionego przez jedną ze stron, nawet jeśli w dalszej części tego wyroku Sąd oddalił tę skargę jako bezzasadną (wyroki z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie C-23/00 P Rada przeciwko Boehringer, Rec. str. I-1873, pkt 50, oraz z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie C-141/02 P Komisja przeciwko max.mobil, Zb.Orz. str. I-1283, pkt 50 i 51).

38 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że Komisja podniosła przed Sądem zarzut istnienia przeszkody powodującej konieczność umorzenia postępowania, a z pkt 12 zaskarżonego wyroku wynika, że zarzut ten został oddalony w pkt 21 tego wyroku i że Sąd oddalił skargę jako bezzasadną.

- 39 Na potrzeby oceny dopuszczalności odwołania wzajemnego od wyroku oddalającego skargę jako bezzasadną nie jest konieczne rozróżnianie, czy zarzut podniesiony przed Sądem, który został przez niego oddalony, zmierzał do odrzucenia skargi ze względu na jej niedopuszczalność, czy też ze względu na to, że stała się bezprzedmiotowa. W istocie chodzi o dwie kwestie incydentalne, które w razie ich uwzględnienia spowodowałyby niemożność wydania przez Sąd orzeczenia co do istoty sprawy.
- 40 W konsekwencji należy stwierdzić, że odwołanie wzajemne wniesione przez Komisję jest dopuszczalne.

W przedmiocie zasadności odwołania wzajemnego

- 41 Oddalając podniesiony przez Komisję zarzut istnienia przeszkody powodującej konieczność umorzenia postępowania, Sąd orzekł po pierwsze w pkt 19 zaskarżonego wyroku, że spór nie stał się bezprzedmiotowy, ponieważ decyzja o powołaniu wywołała skutki prawne, a decyzja o odrzuceniu kandydatury nadal wywołuje skutki prawne. Po drugie, w pkt 20 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że skarżący nadal miał interes prawny polegający na zapobieżeniu powtórzeniu się zarzucanego naruszenia prawa w przyszłości w ramach postępowania analogicznego do tego, którego dotyczy niniejszy spór.
- 42 Na wstępie należy przypomnieć, że biorąc pod uwagę przedmiot skargi, skarżący musi mieć interes prawny na etapie wniesienia skargi, i to pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej. Zarówno przedmiot skargi, jak i interes prawny muszą istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego, co oznacza, że skarga powinna w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji skarżącego (zob. podobny wyrok z dnia 24 czerwca 1986 r. w sprawie 53/85 AKZO Chemie przeciwko Komisji, Rec. str. 1965, pkt 21, oraz przez analogię wyroki z dnia 19 października 1995 r. w sprawie C-19/93 P Rendo i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-3319, pkt 13, i z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie C-174/99 P Parlament przeciwko Richard, Rec. str. I-6189, pkt 33).

- 43 Jeżeli natomiast w trakcie postępowania interes prawny skarżącego przestanie istnieć, to orzeczenie Sądu co do istoty sprawy nie może doprowadzić do poprawy jego sytuacji.
- 44 W niniejszym postępowaniu bezsporne jest, że w momencie wniesienia skargi wnoszący odwołanie miał interes prawny, ponieważ zaskarżone decyzje powodowały dla niego niekorzystne skutki (zob. podobne wyroki z dnia 27 listopada 1984 r. w sprawie 50/84 Bensider i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 3991, pkt 8, oraz z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawach połączonych C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 i C-22/01 Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. str. I-3439, pkt 23). W związku z tym skarga wniesiona przez wnoszącego odwołanie była dopuszczalna.
- 45 Jednakże w wyniku drugiego postępowania w sprawie naboru, przeprowadzonego w związku z odwołaniem A. Naqwiego z zajmowanego przez niego stanowiska, w dniu wydania przez Sąd wyroku zaskarżone decyzje były już bezskuteczne.
- 46 Jak wskazała rzecznik generalny w pkt 41 opinii, to drugie postępowanie w sprawie naboru pozbawiło decyzję o powołaniu skutków względem wnoszącego odwołanie. Decyzja o powołaniu była nierozdzielnie związana z decyzją o odrzuceniu kandydatury i o ile decyzja oddalająca zażalenie jedynie potwierdziła te dwie pierwsze decyzje, to drugie postępowanie w sprawie naboru pozbawiło wszystkie zaskarżone decyzje skutków względem wnoszącego odwołanie.
- 47 Jednakże bezskuteczność zaskarżonych decyzji, która wystąpiła po wniesieniu skargi, sama w sobie nie nakłada na Sąd obowiązku umorzenia postępowania ze względu na brak przedmiotu skargi lub brak interesu prawnego w chwili wydania wyroku.
- 48 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że gdy Sąd wydał wyrok, przedmiot sporu nadal istniał, ponieważ zaskarżone decyzje nie były formalnie wycofane przez Komisję.

49 W związku z tym Sąd słusznie orzekł w pkt 19 zaskarżonego wyroku, że przedmiot sporu nadal istniał.

50 Po drugie z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że skarżący może nadal mieć interes prawny w stwierdzeniu nieważności aktu wydanego przez instytucje wspólnotowe, co umożliwi uniknięcie powtórzenia się zarzucanej temu aktowi niezgodności z prawem w przyszłości (zob. podobne wyroki z dnia 6 marca 1979 r. w sprawie 92/78 Simmenthal przeciwko Komisji, Rec. str. 777, pkt 32; ww. wyrok w sprawie AKZO Chemie przeciwko Komisji, pkt 21, oraz ww. wyrok w sprawie Apesco przeciwko Komisji, pkt 16).

51 Ten interes prawny wynika z art. 233 akapit pierwszy WE, zgodnie z którym w przypadku orzeczenia o nieważności aktu przyjętego przez instytucje są one zobowiązane do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału (zob. podobne ww. wyrok w sprawie Simmenthal przeciwko Komisji, pkt 32, oraz wyrok z dnia 5 marca 1980 r. w sprawie 76/79 Könecke przeciwko Komisji, Rec. str. 665, pkt 9).

52 Jednakże ten interes prawny istnieje tylko wtedy, gdy do zarzucanej niezgodności z prawem może dojść ponownie w przyszłości, niezależnie od okoliczności stanu faktycznego sprawy, której dotyczy skarga wniesiona przez wnoszącego odwołanie.

53 W pkt 20 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że skarżący nadal miał interes prawny w wydaniu orzeczenia dotyczącego zgodności z prawem postępowania w sprawie naboru w niniejszej sprawie, który polega na zapobieżeniu powtórzeniu się zarzucanego naruszenia prawa w przyszłości w ramach postępowania analogicznego do tego, którego dotyczy niniejszy spór.

- 54 W tej kwestii Sąd oparł się na podniesionym przez wnoszącego odwołanie zarzucie dotyczącym niezgodności z prawem postępowania w sprawie naboru w związku z preselekcją kandydatów dokonaną w nocy dyrektora generalnego. Sąd uznał, że nie można wykluczyć, iż dyrektor generalny może odgrywać podobną rolę w analogicznym postępowaniu, które mogłyby zostać przeprowadzone w późniejszym czasie.
- 55 W związku z tym należy zweryfikować, czy do podnoszonej przez wnoszącego odwołanie niezgodności z prawem postępowania w sprawie naboru w niniejszej sprawie, której możliwość Sąd przyjął, ustalając istnienie interesu prawnego wnoszącego odwołanie, może dojść ponownie w przyszłości, niezależnie od okoliczności stanu faktycznego sprawy, której dotyczy zaskarżony wyrok.
- 56 Jak wskazała rzecznik generalny w pkt 45 opinii, decyzje dotyczące powoływania urzędników nigdy nie są powtarzane w ten sam mechaniczny sposób, ponieważ każda decyzja jest jedyna w swoim rodzaju i zależy od oceny odnośnych cech kandydata i wymogów dotyczących stanowiska, o które się ubiega, które mogą się od siebie bardzo znacznie różnić.
- 57 Jednakże w niniejszej sprawie wnoszący odwołanie kwestionuje nie tylko zgodność z prawem zaskarżonych decyzji, lecz również przebieg postępowania, które doprowadziło do ich wydania. Wnoszący odwołanie podnosi, że postępowanie było przeprowadzone w dyskryminujący sposób i w konsekwencji było niezgodne z prawem samo w sobie, czyli niezależnie od treści zaskarżonych decyzji. Zdaniem wnoszącego odwołanie nota dyrektora generalnego była wiążąca dla komitetu i organu powołującego, tak że organy te nie miały możliwości dokonania oceny odnośnych kwalifikacji i zdolności kandydatów, którzy w nocy tej nie zostali wstępnie wyselekcjonowani.

- 58 Jak również wskazała rzecznik generalny w pkt 47 opinii, w przeciwieństwie do oceny merytorycznej różnych kandydatów na wakujące stanowisko, zasady przeprowadzania postępowania w sprawie naboru, które przewidują — jak zdaniem wnoszącego odwołanie miało to miejsce w omawianym postępowaniu — preselekcję przeprowadzaną przez dyrektora generalnego i są wiążące dla komitetu i organu powołującego, mogą powtórzyć się w przyszłości w ramach analogicznego postępowania.
- 59 Z punktu widzenia wnoszącego odwołanie kwestia zgodności z prawem zasad przeprowadzania postępowania w sprawie naboru na przedmiotowe stanowisko okazuje się zatem być istotna z perspektywy przyszłych kandydatów na stanowisko takie jak to, którego dotyczy niniejsze postępowanie.
- 60 W związku z tym w pkt 20 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł całkowicie słusznie, że skarżący nadal miał interes prawny.
- 61 W świetle powyższych rozważań należy orzec, że Sąd nie naruszył prawa, oddalając w pkt 21 zaskarżonego wyroku zarzut istnienia przeszkody powodującej konieczność umorzenia postępowania.
- 62 Należy zatem oddalić odwołanie wzajemne wniesione przez Komisję jako bezzasadne i orzec w przedmiocie odwołania głównego.

W przedmiocie odwołania głównego

W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 63 Pierwsza część zarzutu pierwszego podniesionego przez wnoszącego odwołanie dotyczy przeinaczenia stanu faktycznego, a druga część zarzutu pierwszego — naruszenia prawa i wewnętrznie sprzecznego oraz niewystarczającego uzasadnienia.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu

- 64 Wnoszący odwołanie uważa, że Sąd Pierwszej Instancji przeinaczył fakty przedstawione w nocie dyrektora generalnego.
- 65 Wnoszący odwołanie wywodzi z komentarza zamieszczonego w tej nocie, zgodnie z którym A. Naqvi „wydaje się [...] bardziej kompetentny w zakresie umiejętności myślenia koncepcyjnego, wnioskowania i analizy, niż w dziedzinie reorganizacji i kierowania dużą ekipą operacyjną”, że A. Naqvi nie posiada kompetencji do kierowania i motywowania dużej ekipy pracowników. Zdaniem wnoszącego odwołanie kompetencja ta ma natomiast podstawowe znaczenie dla przedmiotowego stanowiska.
- 66 W tym kontekście z art. 225 WE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie może dotyczyć jedynie kwestii prawnych i że jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych — z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń jest widoczna na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy — oraz do oceny ustalonych okoliczności faktycznych.

Ocena okoliczności faktycznych, z wyłączeniem przypadków wypaczenia przedstawionych Sądowi dowodów, nie stanowi kwestii prawnej, która jako taka poddana jest kontroli Trybunału (zob. w szczególności wyroki z dnia 2 października 2001 r. w sprawie C-449/99 P EBI przeciwko Hautem, Rec. str. I-6733, pkt 44, z dnia 21 września 2006 r. w sprawie C-105/04 P Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-8725, pkt 69 i 70, oraz z dnia 21 września 2006 r. w sprawie C-113/04 P Technische Unie przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-8725, pkt 82 i 83).

⁶⁷ Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podnoszone przeinaczenie okoliczności faktycznych musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (zob. wyroki z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-551/03 P General Motors przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-3173, pkt 54, z dnia 21 września 2006 r. w sprawie C-167/04 P JCB Service przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-8935, pkt 108 i z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie C-229/05 P PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. I-439, pkt 37).

⁶⁸ Jednakże z oceny noty dyrektora generalnego nie wynika, jakoby Sąd przeinaczył fakty. Wyraźnie potwierdzone zostało, że A. Naqvi spełnia wymogi określone w opisie stanowiska, co umożliwiło umieszczenie go przez dyrektora generalnego w grupie kandydatów zdolnych do sprawowania funkcji dyrektora na przedmiotowym stanowisku. W konsekwencji z noty dyrektora generalnego nie wynika jakakolwiek wskazówka, by A. Naqvi nie posiadał kompetencji wymaganych dla zajmowania tego stanowiska.

⁶⁹ W związku z tym Sąd mógł stwierdzić w pkt 63–68 zaskarżonego wyroku, nie przeinaczając faktów ujętych w nocie dyrektora generalnego, że A. Naqvi rzeczywiście spełniał wszystkie wymogi określone w ogłoszeniu o wakacie i w szczególności posiadał kompetencję do zarządzania dużą ekipą pracowników.

- 70 O ile jest prawdziwe w kontekście noty dyrektora generalnego, że zdolność zarządzania, motywowania i nadzorowania dużych ekip pracowników stanowi kryterium bezwzględne, o tyle użycie słowa „bardziej” w tej notcie należy rozumieć jako dające wyraz porównaniu różnych kompetencji A. Naqwiego. Nie można wnioskować z tego, że nie posiadał on kompetencji wymaganych do zajmowania przedmiotowego stanowiska.
- 71 W konsekwencji analiza noty dyrektora generalnego nie prowadzi do wniosku, by Sąd przeinaczył w oczywisty sposób ujęte w tej notcie fakty.
- 72 W związku z powyższym pierwsza część zarzutu pierwszego jest niedopuszczalna.

W przedmiocie części drugiej zarzutu

- 73 W części drugiej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi po pierwsze, że wbrew stwierdzeniu Sądu w pkt 32 zaskarżonego wyroku, w świetle noty dyrektora generalnego uzasadnienie decyzji oddalającej zażalenie nie umożliwia zrozumienia istotnych argumentów prowadzących do wydania tej decyzji. W związku z tym wnoszący odwołanie jest zdania, że oddalając w pkt 28–35 zaskarżonego wyroku zarzuty dotyczące naruszenia art. 25 akapit drugi regulaminu pracowniczego, Sąd naruszył prawo.
- 74 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 225 WE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 112 § 1 lit. c) regula-

minu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, do którego uchylecia zmierza, oraz zawierać argumenty prawne uzasadniające to żądanie. Odwołanie jedynie powtarzające lub dosłownie odtwarzające zarzuty i argumenty podniesione już przed Sądem, łącznie z tymi, które oparte były na okolicznościach faktycznych wyraźnie nieuznanych przez Sąd, nie spełnia wymogów sformułowanych w tych przepisach (zob. w szczególności wyroki z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-41/00 P Interporc przeciwko Komisji, Rec. str. I-2125, pkt 15 i 16 oraz z dnia 22 stycznia 2004 r. w sprawie C-353/01 P Mattila przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. I-1073, pkt 25 i 26).

75 W niniejszym postępowaniu, kwestionując ustalenia dokonane przez Sąd dotyczące braku naruszenia art. 25 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego, wnoszący odwołanie ograniczył się w odwołaniu do odtworzenia argumentów, na które powoływał się w uzasadnieniu zarzutu pierwszego, podniesionego w skardze do Sądu. Sąd, w pkt 28–35 zaskarżonego wyroku, oddalił ten zarzut. Takie odwołanie stanowi w rzeczywistości wniosek o ponowne rozpoznanie skargi wniesionej do Sądu, co zgodnie z art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości nie należy do kompetencji Trybunału (zob. w szczególności wyroki z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Rec. str. I-5291, pkt 35 oraz z dnia 18 września 2003 r. w sprawie C-338/00 P Volkswagen przeciwko Komisji, Rec. str. I-9189, pkt 47).

76 A zatem zarzut ten należy odrzucić jako niedopuszczalny.

77 Po drugie wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że oddalając pierwszy z podniesionych przez niego zarzutów [skargi] w pkt 28–35 zaskarżonego wyroku, Sąd uzasadnił wydany przez siebie wyrok w sposób wewnętrznie sprzeczny i niewystarczający.

- 78 W tej kwestii z art. 36 zdanie pierwsze w związku z art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że wyroki Sądu muszą być uzasadnione tak, aby po pierwsze, umożliwić zainteresowanemu poznanie przyczyn rozstrzygnięcia Sądu, i po drugie, dostarczyć Trybunałowi informacji wystarczających do dokonania przez niego kontroli (zob. ww. wyrok w sprawie Technische Unie przeciwko Komisji, pkt 85 i cytowane orzecznictwo).
- 79 W niniejszym postępowaniu, jak słusznie wskazała rzecznik generalny w pkt 66 opinii, w pkt 28–35 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał dogłębnej oceny decyzji oddalającej zażalenie i wyjaśnił w sposób szczegółowy i pozbawiony sprzeczności, dlaczego w jego ocenie Komisja wypełniła spoczywający na niej obowiązek uzasadnienia.
- 80 Okoliczność, iż Sąd jest co do istoty innego zdania niż wnoszący odwołanie, nie oznacza sama w sobie, że zaskarżony wyrok jest dotknięty brakiem uzasadnienia.
- 81 W związku z powyższym drugą część zarzutu pierwszego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną i w pozostałej części oddalić jako bezzasadną.
- 82 W rezultacie pierwszy zarzut należy w części odrzucić, a w części oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego

83 W zarzucie drugim wnoszący podnosi, że Sąd, nie stwierdzając nieważności zaskarżonych decyzji ze względu na naruszenie art. 7, art. 29 ust. 1 lit. a) i art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego, przeinaczył niektóre fakty i wypaczył dowody oraz naruszył prawo.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu

84 Za pomocą pierwszej części zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi, że zawarte w nocie dyrektora generalnego oceny kandydatury wnoszącego odwołanie i A. Naqviego są identyczne, z wyjątkiem oceny dotyczącej „wyczucia w kwestiach związanych z reformą”. Wnoszący odwołanie podnosi, że w nocie dyrektora generalnego A. Naqvi został zakwalifikowany do pierwszej grupy kandydatów w szczególności na podstawie kryterium „wyzwań związanych ze stanowiskiem”, z czego jasno wynika, że wyzwania te odpowiadają w rzeczywistości „wyczuciu w kwestiach związanych z reformą”. W związku z tym, orzekając, że znaczenie pojęcia „wyzwania” nie może być nadmiernie rozszerzane, Sąd zminimalizował zakres niezbędnego elementu postępowania w sprawie naboru kandydatów. Wnoszący odwołanie podnosi również, że decydujące kryterium związane z „wyzwaniami związanymi ze stanowiskiem” nie zostało w żaden sposób sformułowane w ogłoszeniu o wakacie.

85 W związku z tym wnoszący odwołanie twierdzi, że orzekając, iż pojęciu „wyzwania” nie należy przypisywać nadmiernego znaczenia, i nie dokonując oceny zgodności z prawem postępowania w sprawie naboru, Sąd wypaczył dowody, które zostały mu przedstawione.

86 W tej kwestii, jak podniosła również rzecznik generalny w pkt 74 opinii i jak słusznie twierdzi Komisja, należy stwierdzić, że wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o dokonanie kontroli ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd, których ocena

należy, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przywołanym w pkt 66 niniejszego wyroku, do wyłącznej kompetencji Sądu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń jest widoczna na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy i z zastrzeżeniem przypadków wypaczenia dowodów przedstawionych Sądowi.

87 Otóż wnoszący odwołanie nie przedstawił żadnego dowodu wynikającej z materiału dowodowego nieprawidłowości ustaleń dokonanych przez Sąd ani też wypaczenia przez Sąd przedstawionych mu dowodów.

88 W każdym razie w pkt 55 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że pojęcie „wyzwań” wywodzi się z noty dyrektora generalnego i że nie należy przypisywać temu pojęciu nadmiernego znaczenia, ponieważ stanowi ono wyłącznie wyraz opinii dyrektora generalnego dotyczącej cech osobistych kandydatów i nie wprowadza nowego kryterium oceny w porównaniu z ogłoszeniem o wakacie. Otóż ta ocena, mająca charakter czysto faktyczny, należy wyłącznie do zakresu kompetencji Sądu, który w niniejszej sprawie nie przekroczył swoich uprawnień w przedmiocie oceny okoliczności faktycznych ani materiału dowodowego.

89 W przedmiocie kryterium wyczucia w kwestiach związanych z reformą należy dodać, że w pkt 57 i 58 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, iż wymóg dotyczący zdolności prawidłowego przeprowadzenia reformy wynika jasno z części opisowej zadań zawartej w ogłoszeniu o wakacie. W tej kwestii wnoszący odwołanie nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność, iż w świetle akt sprawy na wniosek ten miała wpływ nieprawidłowość w zakresie ustaleń faktycznych czy też, że Sąd wypaczył dowody.

90 W związku z powyższym pierwsza część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna.

W przedmiocie części drugiej zarzutu

- 91 W drugiej części zarzutu drugiego wnoszący odwołanie kwestionuje ocenę dokonaną przez Sąd w pkt 54 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą upoważnienie dyrektora generalnego do dokonania preselekcji kandydatów nie miało wpływu na niezależność komitetu. Wnoszący odwołanie uważa, że komitet był de facto związany opinią dyrektora generalnego, ponieważ żaden element faktyczny nie umożliwił mu odrzucenia opinii dyrektora generalnego i dokonania preselekcji innych kandydatów. W związku z tym wnoszący odwołanie uważa, że Sąd błędnie ocenił wpływ preselekcji dokonanej przez dyrektora generalnego na dalszy przebieg postępowania w sprawie naboru prowadzonego przez komitet. Wnoszący odwołanie jest zdania, że w niniejszej sprawie wpływ ten ilustruje okoliczność, iż komitet zaprosił na rozmowy kwalifikacyjne jedynie kandydatów zakwalifikowanych do pierwszej grupy w nocy dyrektora generalnego.
- 92 W tym kontekście, o ile w ramach odwołania mogą zostać ponownie przywołane kwestie prawne rozstrzygnięte w postępowaniu w pierwszej instancji (zob. wyrok z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-68/05 P Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-10367, pkt 55 oraz cytowane orzecznictwo), takie jak, w niniejszej sprawie, zgodność z prawem postępowania w sprawie naboru, o tyle argumenty prawne podnoszone w uzasadnieniu odwołania muszą jednakże w takim przypadku być wyraźnie sformułowane. Otóż nie spełnia tych wymogów odwołanie jedynie powtarzające lub dosłownie odtwarzające zarzuty i argumenty podniesione już przed Sądem i niezawierające nawet argumentacji mającej na celu identyfikację naruszenia prawa, które miałyby zawierać zaskarżony wyrok (zob. ww. wyrok w sprawie Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, pkt 54).
- 93 Otóż w niniejszej sprawie należy stwierdzić, jak podniosła rzecznik generalny w pkt 78 opinii, że wnoszący odwołanie jedynie powtórzył argument podniesiony już przed Sądem, i jak wynika również z pkt 39 zaskarżonego wyroku, nie przedstawił argumentacji mającej na celu identyfikację naruszenia prawa, które miałyby zawierać zaskarżony wyrok.

- 94 W związku z tym druga część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna.
- 95 Zatem zarzut drugi należy odrzucić w całości.
- 96 Z powyższych rozważań wynika, że odwołanie wniesione przez J. Wunenburgera należy w części odrzucić, a w części oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 97 Zgodnie z art. 69 § 2 akapit pierwszy regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże zgodnie z art. 70 regulaminu w sporach między Wspólnotami a ich pracownikami instytucje pokrywają własne koszty. Nie mniej jednak z art. 122 akapit drugi tego regulaminu wynika, że art. 70 nie ma zastosowania do odwołań wnoszonych przez urzędników bądź innych pracowników instytucji przeciwko instytucji.
- 98 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie J. Wunenburgera kosztami, a ten przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami związanymi z odwołaniem głównym. Ponieważ J. Wunenburger wniosł o obciążenie Komisji kosztami związanymi z odwołaniem wzajemnym, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami związanymi z tym odwołaniem.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie wzajemne zostaje oddalone, a odwołanie główne zostaje w części odrzucone, w części oddalone.**

- 2) **J. Wunenburger zostaje obciążony kosztami związanymi z odwołaniem głównym.**

- 3) **Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami związanymi z odwołaniem wzajemnym.**

Podpisy